

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorum|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. XV. De Administratore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

CAP. XIV.

Actus.

Axioma I.

In quocunque actu consensus non est suspensus, ille est purus, quia ibi pura & præsens adest obligatio. Ita si ad sponsalia purus accedat consensus, pura sunt, quamvis executio fuerit suspensa. Idem est in Legatis.

II.

Actum nihil dicitur, cum quid superest ad agendum, vid. supr. *Lib. 1. cap. 25. axiom. 26.* Obstat hoc Axioma præmissis in testamentis. Hinc testamentum non valet, quod in mundum quidem iubente testatore redactum, nondum autem ei prædictum est. *Job. à Sande Decif. L. 4. tit. 1. def. 5.*

III.

Actus voluntarius ulterius non extenditur quam ex eo de necessitate infertur. *Brunnem. ad l. 3. C. de his qui spontè munera.*

IV.

Actus meræ voluntatis excludit juris necessitatem. vid. supr. *Lib. 1. cap. 25. ax. 40.* Hinc in actibus meræ facultatis nulla cadit consuetudo vel præscriptio. Non itaque domini possunt subditos cogere ut eis munera præstent, ne in aliis quam suis furnis panem coquant, ne aliis molendinis utantur. Et hoc in tantum procedit, licet prohibitionibus dominorum assentientes ad eorum molas perpetuo accesserint, imò licet princeps jus hoc prohibendi concesserit. vid. *Perez. C. de auro coronar. numer. 8. g. 10.*

V.

Actum, quem quis ipse non potest celebrare, nec per interpositam personam potest. *l. pen. C. de his qui mer. caus. Brunnem. ad l. un. C. quib. ad conductionem.*

VI.

Actus hominis reducitur ad intellectum juris. *Aret. in l. 2. numer. 11. ff. de V. O. Jason latissime conf. 215. col. 2. vol. 2. etiam si verba essent improprianda. Rub. Conf. 82. circa fin. per doctrinam Bart. in l. uxorem §. agri plagam. ff. de leg. 3. quia censetur cogitare quod jus disponit. Jaf. Conf. 52. Conf. pen. Vol. 3. Ferrar. Conf. 105.*

VII.

Actus nunquam dicitur notorius, quando est momentaneus. *Bar. Butrig. in l. civis. C. de Appell. Curt. Conf. 21. Vol. 3.*

VIII.

Actus semper debet denominari à digniori. *l. prima. in pr. ubi gloss. & DD. ff. de Verb. oblig. Tiraquell. de utroque retrah. Lib. 1. §. 30. gloss. in n. 15. maxime respectu antiquitatis l. in testamento. C. de Testam.*

IX.

Actus in dubio, cum sit ab aliquo qui eum potest facere & nomine suo & alieno, semper præsumitur, quod fiat nomine proprio. *l. & qui repertorium. 7. ff. b. r. Inventarium*

magis p. off. de solut. E. g. si procurator solvat debitori, non declinans an suo, an domini nomine id faciat. l. Apinianus ff. mand. Tiraquell. de utroque retrah. lib. 1. §. 10. gloss. un. numer. 3. 4. Quia si nomine alterius in ipso actu fuisset facta mentio, utique nomine illius iudicatur, ut arguit Cravett. conf. 304. col. 2. part. 2. illi enim dicimus actum tribui, cuius auctoritate fit l. 1. §. omnia C. de V. f. Enucl. quod ex eo apparet, cum tantum ipse in actu denominetur. Corn. Conf. 310. vol. 3. & Conf. 38. n. 9. vol. eod.

Limita in tutore: nam quoties ille facit id, ad quod tenetur, licet id suo nomine faciat, censetur tamen pupilli nomine fecisse, quia res talis esse præsumitur, qualis esse debet, v. g. si tutor ex pecunia pupilli rem aliquam suo nomine emerit. *Hart. Pittor. P. 1. q. 7. numer. 3. aut si tutor in chirographo propter debitum pecuniâ minoris contractum semetipsum creditorem nominari curaverit. add. Mascard. de Probat. Conclus. 1393. num. 9. & 14. Carpz. P. 2. Conf. 11. def. 38. Modò pupillus velit, ut suo nomine sit gestum. Alioquin retinebit in bonis emtis jus tacita hypotheca, Conf. Carpz. P. 2. C. 10. def. 21. in fin.*

X.

Actus quando potest trahi ad bonum & ad malum, semper intelligitur de bono. *Sand. in cap. dilecti Col. 3. de accus. & quando potest etiam incurrere penam, intelligimus quod non incurrat l. Labeo. §. si communem. ff. de injur. Negus. de pignor. part. 4. princ. num. 27. fol. 233. Ita actum, qui potest esse factus tempore prohibito & tempore permisso, intelligimus de permisso. Alex. in l. non solum. §. sed ut probari ff. de Nov. op. nunc. denique si actus resultat in duo delicta, debet accipi pro delicto minori. *Frecia conf. 5. post num. 48.**

CAP. XV.

De Administratore.

Axioma I.

Quoties hypotheca in bonis administratoris competit, toties illa non à tempore damni dati sed susceptæ administrationis incipit. Quia plenè cautum esse debet illis, quorum bona administrantur, & quia administrator non minus tenetur de neglectis quam de malè gestis. *l. tit. C. si Tut. vel Cuius non gest.* Ita hypotheca tacita in bonis tutoris incipit à die susceptæ tutelæ & non solum competit pro sorte principali, sed & pro omnibus accessionibus. *Carpz. P. 2. Conf. 14. def. 12.* Et transit etiam ad heredes pupilli hæc tacita hypotheca, non tamen ejus privilegium, utpote quod est personalissimum. *Mev. P. 8. decis. 393.*

II.

Quicunque administrat bona aliena, ille regulariter tenetur ad Inventarium. Quia omnis administrator tenetur ad rationes. *l. Tutor. qui repertorium. 7. ff. b. r. Inventarium*
(Nn) 3 autem

autem est caput & fundamentum rationum. *Mev. P. 3. Dec. 180. n. 1.* Itaque etiam tutoris heredes ad Inventarium tenentur.

Limita, ut si non semper sciendum sit Inventarium solenne, ad minimum tamen teneantur ad juratam specificationem.

III.

Quoties quis ex administratione sua convenitur, toties provocare potest ad locum gestae administrationis. *tot. tit. C. ubi de Ratjocin.* Quia ibi, ubi administratio gesta, facilius est probatio, & videtur administrator ibi quasi contraxisse & se suas rationes loco illi subiecisse. Exempli loco vid. *Carpz. L. 3. Resp. 33. num. 10.* & *Mev. P. 8. decis. 267.* ubi dicit, remittendum esse ministrum, qui ad rationes tenetur, ad locum, ubi aliena administravit.

Limita, ut procedat, si ratione administrationis sint examinandi, non si saltem editio rerum petatur; cōdex enim rationum extra locum administrationis peti potest. *Carpz. d. Resp. 33. num. 20.*

IV.

Quoties quis in administratione rerum peccat, toties minus punitur. *l. tres tutores 55. ff. de adm. Tut.* Quia talis non tam invito domino rem contrectat, quam potius perfide agit. Quae perfidia purgari potest actione ex contractu. Exempla sunt in tutoribus, curatoribus, quastoribus &c. si aliquid ex rebus fidei suae concreditur intervertant. Idem in depositario, commodatario &c. adstruit *Carpzov. Pr. Crim. q. 85. n. 65.*

Declarat: nisi manifeste constet de animo furandi, item in administratore publici frumenti. *Brunnem. ad l. 3. C. de condit. in publ. borr.*

De administratione Tutelae vid.

Tutela.

V.

Administrator quilibet tenetur rationes reddere. *Brunnem. ad l. 5. C. de Exat. Trib.* & quidem tributorum non finito officio, sed singulis quadrimestribus. *Brunnem. ad l. 1. C. de Apoch. publ. in fin.*

VI.

Nullus rei alienae administrator, adeoque nec procurator fisci, exceptionem non numeratae pecuniae habet. *Brunnem. ad l. fin. C. de Apoch. publ.*

VII.

Administrator ab officio suspensus vel de mala administratione accusatus, nec ad pristinam nec ad novam dignitatem aspirare potest. *Perez. C. de Reis postulat. n. 3. 4.*

VIII.

Administrator quandoque ei, cujus negotium gessit, damnum vel non, vel sortem tantum, vel sortem & usuras refarcire tenetur. Vid. *Perez. C. de his qui ex officio. num. 1. 2. 3.*

CAP. XVI.

De Adoptione.

Axioma I.

Quicumque per naturam pater esse nequit, ille nec per legem seu adoptionem, quia adoptio naturam imitatur. *§. 4. Inst. de adopt. ubi exemplum.* Ita ergo hermaphroditus, in quo virilia praevalent, adoptare potest; at in fratrem quis adoptare nequit. *l. 7. C. de her. suscip.*

II.

Quicumque incapax est patriae potestatis, ille adoptare non potest, v. g. foemina, nisi in solatium liberorum amissorum. *§. 10. Inst. de adopt.*

III.

Statutum loquens de filiis non intelligitur de adoptivis. *Gail L. 2. obs. 136. n. 16.*

CAP. XVII.

De Adulterio.

Axioma I.

Quoties actu secundo matrimonium non affuit, seu quoties adest impedimentum cohabitationis, toties ordinaria adulterii poena remitti solet, quia sic persona adulterium committens non peccat ex intemperantia pro objecto vagas libidines habens, sed ex quadam incontinentia, quae licet ab omni poena non eximat, liberat tamen ab ordinaria. *Carpz. Pract. Crim. q. 61. n. 53. & decis. 291. num. 4.* Ita ordinaria poena remittitur, si persona, respectu cuius fœdus conjugale violatum est, furore aliove morbo contagioso laboret, si debitum conjugale denegaverit diutius, si separatio à thoro & mensa decreta fuerit.

Amplia, ut etiam procedat in poena adulterii non capitali, nam & hæc eo casu est mitiganda.

II.

Adulterium semper committitur, si concubitus intercedat cum aliena uxore: hinc non excusatur ille, qui conjugatam more meretricio se prostituentem cognoscit. *Gloss. in l. fœda q. 2. C. ad L. Jul. de adult.*

CAP. XVIII.

De Advocato.

Axioma I.

Advocati illustrium & spectabilium judicum nil sordidum & grave munus subire tenentur, etiam non adimpleta advocacy. Ceteri omnes autem post advocacy viginti annorum ab omnibus muneribus personalibus & sordidis, etiam hospitalionibus sunt immunes, possunt, ubi voluerint, commodari, commodis & privilegiis suis uti, nec adstringi ut aliena negotia suscipiant. *Perez. C. quib. muner. excus. n. 3.*

II.

Advocato justum debetur salarium nec ille postulare tenetur pro vili pretio. *Viv. i. decis. 123.*

Limita: pauperibus advocati patrocinari debent gratis & sine ullo vocis pretio. *Gail. L. 1. obs. 43. n. 11. segq.*

CAP.